

Ardewijn blikt schuchter om zich heen. De zwarte mantel die hij draagt geeft hem een veilige dekking in de duisternis.

Om hem heen aanschouwt hij de wonderen die hij zo goed kent. De schoonheid van de stad is overweldigend, de bouwwerken in het centrum van Niilantis trotseren de hemel.

Juist in de citadel, de kern van de stad tonen paleizen en gildes de kracht van de gemeenschap. Glanzend symboliseren ze dat waar Niilantis voor staat: oprechtheid; schoonheid; welvaart en misschien wel het meeste...een samenleving die deze benaming eer aan doet.

'Juist zij', bedenkt Ardewijn, 'die zo goed zijn voor de wereld, zullen een prooi worden van de onzekerheid die ze zelf creëren.'

Even overdenkt de jongeman de woorden van zijn leider.

"Het is een samenleving die de spot drijft met de goden, Ardewijn!!!", Adalrich's stem klinkt hard en bitter.

De grote man straalt een vastberadenheid uit die Ardewijn nimmer in hem heeft gezien.

"Ze zijn nobel Adalrich, je kunt met ze praten...samenwerken. We kunnen veel van ze leren!!!"

Ardewijn is furieus, hij kent de bevolking als geen ander.

"De maanden van infiltratie hebben invloed op jouw beoordelingsvermogen, Ardewijn. Bedenk dat ze alles trotseren waar wij voor staan!!! De wereld die je ziet kan niet bestaan!!"

Ardewijn bemerkt een angst in de ondertoon van de leider.

"Denk aan jouw vrouw en zoon, Ardewijn. Je zult niet willen dat ze opgroeien in een goddeloze samenleving."

De woorden van de leider treffen Ardewijn's hart, hij weet dat hij gedoemd is zijn missie te voltooien.

Bitter tuurt Ardewijn naar het zilveren bouwwerk voor hem. De tempel van de heilige navelsteen, het is zijn bestemming deze nacht.

Soepel sluipt hij naar het bouwwerk, de mantel bedekt hem met de duisternis die hij in zich meedraagt. Zijn hart klopt als nooit tevoren, Ardewijn voelt droefheid in elke slag.

Als een kat besluipt de Kelt zijn prooi, Ardewijn weet dat het zo zal losbarsten. Weldra zal het onheil op de stad neerdalen, de tijd is daar...

Alsof hij het heeft voorspeld, klinken de explosies. Een meedogenloos gebulder vertelt de samenleving dat het wordt aangevallen.

Trillingen gaan door de grond, als speren van vuur verlichten de nachtelijke ontploffingen het goud van de stad. Ardewijn weet dat iedereen nu is afgeleid, het is tijd om zijn taak te volbrengen. Onder de dekking van verwarring baant de dief zich een weg naar de tempel.

De grote koningen, die bij de poort waken, lijken hem aan te kijken als hij ze passeert. De imposante heersers blikken strak op hem neer.

Ardewijn slikt als hij ervaart hoe nietig hij eigenlijk is. Tot zijn opluchting zijn de poortdeuren open, de dief heeft hier meer problemen verwacht.

Omzichtig en met het respect in zijn hart betreedt Ardewijn de tempel van de heilige navelsteen.

Binnen in de tempel verstart Ardewijn, hij staart vol ongeloof om zich heen. De schoonheid is overweldigend, alles is bedekt met het Orichalcum, dat ook zo weelderig de stadsmuren bedekt.

Het goud lijkt te ontbranden als hij de ruimte betreedt, het vuur lijkt de zwarte mantel te verteren. Ardewijn schrikt als hij merkt dat dit niet alleen zo lijkt te zijn, maar dat zijn mantel daadwerkelijk wordt verschroeid door de macht die hier heerst.

In het centrum, op een pilaar van wit marmer ligt de navelsteen, zijn hemels blauwe uitstraling verlicht de ruimte.

Ardewijn ziet schilderijen op de muur, het zijn de afbeeldingen van hen die een belangrijke rol hebben gespeeld in de geschiedenis van Niilantis.

Meester Wu is er statig afgebeeld, zijn werken zijn met trots in het goud getekend.

'Wat heeft hij veel betekend voor de samenleving', bedenkt Ardewijn vol ontzag.

Zijn hart slaat echter over als hij verder kijkt, als een verhaal dat wordt verteld ziet Ardewijn de explosies, die zojuist hebben plaatsgevonden, gegraveerd en...een opvolger dient zich aan.

'De tekeningen zijn voorspellingen, ze hebben het al die tijd al geweten.'

De dief krijgt de neiging om neer te knielen, zo onwezenlijk lijkt dit alles te zijn. Een brok komt in zijn keel als hij vol ongeloof Wu's opvolger aanschouwt.

Ardewijn schudt het hoofd, maar kan en wil het niet langer ontkennen. De opvolger van Wu....dat is hijzelf.

Een staande ovatie gaat door de ruimte, Ardewijn kijkt verschrikt om. Alle belangrijke Niilantiers hebben zich in de tempel verzameld, één voor één lijken ze te verschijnen uit het niets.

'Ze zijn er al die tijd al geweest', beseft de Kelt, 'De magie van de tempel heeft ze verborgen gehouden.'

Een rilling gaat over zijn rug, 'Welke macht openbaart zich hier.'

Statig komt Wu op hem af, een wonderschone lach tekent zijn gezicht.

"Wel mijn opvolger", Wu's stem gaat als een mooie boodschap door de ruimte, "...de tijd is daar."

Ardewijn blikt nog eens naar de reeks afbeeldingen die hem aanwijzen als opvolger van de grote meester.

De blauwe ogen van de Kelt kijken de meester vragend aan, "Wat gaat er gebeuren meester Wu?"

"Alleen jij, Ardewijn", de meester kijkt de Kelt met pretoogjes aan, "kan die vraag beantwoorden. De steen zal je het verhaal vertellen tot het moment van jouw opvolging. Juist jij zal de kennis hebben over wat er de komende jaren zal gebeuren."

Ardewijn blikt verward naar Wu, heel langzaam dringt tot hem door, waarom hij hier is.

"Je bent mijn vervanger Ardewijn, dat heeft de heilige navelsteen bepaald. De steen zal je tonen wat de toekomst in petto heeft...het zal je alles onthullen tot aan jouw eigen opvolger."

Ardewijn kijkt nog heel kort naar de muurschilderingen, het is Wu geweest die alles tot aan dit moment heeft openbaard.

'Meer weet hij niet, ze weten niet wat er de komende uren gaat gebeuren', Ardewijn bedenkt dat hij een veel beter beeld heeft van dat wat er gaat plaatsvinden.

'Ik moet ze redden!!!', een vastberadenheid komt over de Kelt. Verbeten loopt hij op de navelsteen af, hij weet wat hij moet doen.

Zonder aarzeling raakt Ardewijn de steen aan....een krachtig veld van blauwe energie omsluit hem, het doet hem zweven in de lucht.

Een schat aan kennis dringt Ardewijn's brein binnen. Een stortvloed aan beelden van dat wat is gebeurd, maar ook dat wat nog moet komen, schiet door hem heen.

Ardewijn krijst het uit als hij de kennis tot zich neemt, vele minuten wordt hij geteisterd. Als het is gedaan stort hij uitgeput op de grond.

"Meester Ardewijn", de stem van de koning klinkt bezorgd, "Vertel ons wat we moeten doen."

Ardewijn kijkt strak voor zich uit, "Niilantis wordt aangevallen, heer Nola. Verzamel uw troepen bij de westelijke poort en verdedig uw stad zoals alleen u dat kan. Maak haast."

Een luid commando vult de hal, Niilantiers komen in beweging....Ardewijn blijft alleen achter in de ruimte.

Een traan glijdt over zijn wang, Ardewijn weet wat zal komen. De dam die de bescherming biedt tegen de zee, hij wordt opgeblazen. De middelen die Niilantis heeft ontwikkeld om schoonheid te bieden, wordt tegen hen gebruikt als een verschrikkelijk wapen.

De grond zal trillen en de stad zal zinken in een moeras van water....het is niet te voorkomen. Fier en dapper zal Nola strijden, zijn paard van zilver zal een mythe vormen. Maar net als alle anderen zal hij sneuvelen.

Ardewijn heeft één enkele taak, hij weet wat hij moet doen.

Het is gedaan, de slag is verloren...op de achtergrond ziet Ardewijn Niilantis zinken.

Vol verdriet verbergt hij de koning, de navelsteen legt hij voorzichtig enkele meters verder. Hier zal worden gezocht, hier zal een nieuwe architect herrijzen.

'De wereld is nog niet klaar voor de idealen van Niilantis, maar ooit zal de tijd daar zijn', Ardewijn weet het zeker.

De Kelt trekt dapper zijn zwaard, wat Ardewijn weet is te gevaarlijk om voort te bestaan. Hij zal moeten sterven om de erfenis te beschermen, de navelsteen heeft het geboden.

Strak staart de man voor zich uit, hij zal sterven met het wapen in de hand. Met een furieuze kreet trekt Ardewijn, als laatste der Niilantiers, ten strijde.

De architect blikt over de plannen, strak dirigeert hij de bouwers. Het ontwerp is schoon in zijn uitstraling, prachtig in zijn idealisme, futuristisch maar effectief.

De architect kijkt uit over de nieuwe wijk die wordt gebouwd. 'Nieuwland', de architect weet wel beter.

Voorzichtig pakt hij een hemelsblauwe steen uit zijn zak, het heeft hem een ongekende bron van kennis bezorgd. Hij heeft het gevonden of beter, het is juist voor hem achtergelaten.

De harde dreunen van het heien trekken zijn aandacht, een wonderlijke glimlach maakt zich van hem meester. De wereld is toe aan een nieuw elan en juist op deze plaats zal dat worden uitgestraald.

Nieuwland, het nieuwe Niilantis, zal een idealistische droom worden van dat wat ooit al zo goed was. In dit land zullen haar waarden worden omarmd. De tijd is veranderd, mensen zullen eindelijk openstaan.

Trots staart de architect voor zich uit, de meester weet dat het niet lang meer zal duren. Met de gloed in zijn hart en de kennis in zijn hoofd...zal de wereld worden verlicht.